

σου, ὅπως λέγεις; ἠρώτησεν ἡ Νέρα... Καὶ διὰ τὸ εὐχαριστήσω ἀκόμη περισσότερον, δὲν θὰ πατήσω τὸν πόδα πλέον εἰς τὸ ἐργαστήριόν σου. Θὰ κλεισθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὡς καλογραῖα, ἐνῷ σὺ θὰ ἐργάζεσαι, διότι βλέπω ὅτι ταράττεσαι ὅταν ἐξέρχωμαι μόνη.

— Ἀλλ' ἂν ἐξέλθῃς, θὰ σὲ ἀκολουθήσω... Διὰ τὸ ἐργασθῶ, πρέπει νὰ μείνῃς καὶ σὺ κλεισμένη.

Ἡ Νέρα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Καλὰ! εἶπε, σοὶ ὑπόσχομαι νὰ σε ὑπακούσω ἐπὶ ἕν ἔτος.

— Εἶσαι ἄγγελος! ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦς.

Ἡ κυρία Θειδὼ παρετήρησε τὸν σύζυγόν της διὰ βλέμματος συμπαθοῦς ἄμα καὶ εἰρωνος.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 164 φύλλῳ ἔνεκεν ἀπροσεξίας τοῦ διορθωτοῦ παρεξέφρασαν σπουδατὰ τινὰ τυπογραφικὰ λάθη, ἅτινα σήμερον διορθοῦμεν. Ἐν σελ. 457, στήλῃ Γ', στιχ. 17 ἀντὶ μασιζοῦτες ἀνάγνωθι πευπῶντες, καὶ στιχ. 19 ἀντὶ πευπῶντες ἀνάγ. ἡ τοιμαζοῦτο. Ἐν δὲ σελ. 459, στήλῃ Γ', στιχ. 42, ἀντὶ ταπεινοῦσα περιδεῖς ἀνάγ. ταπεινοῦσαν περιδεῖς.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἀλλά, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, οἱ στρατιῶται δὲν σκέπτονται τοιοῦτοτρόπως· δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀποτυχίαν εἰς ζητήματα τοιοῦτου εἶδους.

— Σύγγνωτέ μοι, Μωζιρόν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὁ στρατιώτης δύναται νὰ προχωρῇ ὡς τυφλός, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς σκέπτεται.

— Σκέφθητε, λοιπόν, Μεγαλειότατε, ἀλλ' ἄφετε ἡμᾶς τοὺς στρατιώτας νὰ ἐνεργήσωμεν ἐλευθέρως, εἶπεν ὁ Σχομβέργ· ἄλλως, ἐγὼ δὲν ἐγνώρισκα ἀποτυχίαν, ὑπῆρξα πάντοτε τυχερός.

— Φίλε! φίλε! διέκοψεν εἰπὼν θλιβερῶς ὁ βασιλεὺς· δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ· σὺ ὅμως εἶσαι εἰκοσαετής.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, οἱ ὑποχρεωτικοὶ λόγοι τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος οὐδὲν ἔτερον ἀποτελεσμα φέρουσιν εἰμὴ νὰ διπλασιάζωσι τὸν ζῆλον ἡμῶν. Τίνα ἡμέραν ὀφείλομεν νὰ διασταυρώσωμεν τὰ ξίφη ἡμῶν μετὰ τῶν κυρίων Βουσού, Λιβαρότου, Ἀντραγκὲ καὶ Ριβειράκ;

— Ποτέ, σὰς το ἀπαγορεύω ἀπολύτως· ποτέ, ἀκούετε καλῶς;

— Πρὸς χάριν, Μεγαλειότατε, σύγγνωτέ ἡμῖν, ἐξηκολούθησεν ὁ Κουέλος, ἀνελάβομεν χθὲς πρὸ τοῦ γεύματος ταύτην τὴν ὑποχρέωσιν, ἐδώκαμεν τὸν λόγον ἡμῶν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τον ἀθετήσωμεν.

— Σύγγνωτέ μοι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος, ὁ βασιλεὺς λύει τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς λόγους, λέγων: θέλω ἢ δὲν θέλω, διότι ὁ βασιλεὺς εἶναι παντοδύναμος. Ἀ-

νακοινώσατε πρὸς ἐκείνους τοὺς κυρίους, ὅτι ἠπειλήσα ἡμᾶς διὰ τῆς ὀργῆς μου ἐὰν ἠθέλατε συμπλακῇ· ὅπως δὲ μὴ ἀμφισβῆλῃτε ὁμῶς, ὅτι θέλω ἐξορίσει ὑμᾶς, ἐάν...

— Σταθῆτε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, διότι, ἐὰν ὑμεῖς δύνασθε ν' ἀπαλλάξῃτε ἡμᾶς τοῦ δοθέντος λόγου, μόνος ὁ Θεὸς δύναται ν' ἀπαλλάξῃ ὑμᾶς τοῦ ὑμετέρου. Μὴ ὁμώσητε, διότι, ἐὰν κατέστημεν ἄξιοι τῆς ὑμετέρας ὀργῆς διὰ τοιαύτην αἰτίαν καὶ ἐὰν ἐξορισθῶμεν, θέλομεν εὐχαρίστως ἀπέλθαι εἰς ἐξορίαν, ὅτε, μὴ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τῶν χωρῶν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, θέλομεν δυνηθῇ νὰ τηρήσωμεν τὸν λόγον ἡμῶν καὶ νὰ συναντήσωμεν τοὺς ἡμετέρους ἀντιπάλους ἐπὶ ξένης χώρας.

— Ἐὰν ἐκείνοι οἱ κύριοι πλησιάζωσι μόνον ἡμᾶς εἰς ἀπόστασιν βολῆς τυφεκίου, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, θὰ διατάξω νὰ καθεῖρῶσιν αὐτοὺς ἐντὸς τῆς Βασιλῆας.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, καθ' ἡν ἡμέραν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης προσερχθῇ τοιοῦτοτρόπως, θέλομεν μεταβῇ ἀνυπόδητοι καὶ μὲ τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν, ὅπως παρκαλέσωμεν τὸν διοικητὴν τῆς Βασιλῆας κύρ Λαυρέντιον Τεστὺ νὰ ἐγκαθεῖρῃ ἐπίσης ἡμᾶς μετ' ἐκείνων τῶν εὐπατριδῶν.

— Θὰ διατάξω νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσωσι, διαβόλε! Ἐλπίζω, ὅτι εἶμαι ὁ βασιλεὺς.

— Ἐὰν τοιοῦτό τι συνέβαινεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, θὰ κῆτοκτονοῦμεν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἱκρίωματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκείνοι θ' ἀπεκεφαλίζοντο.

Ὁ Ἑρρίκος ἐτήρησε μακρὰν σιγὴν, εἶτα δ' ἐγείρας τοὺς μέλανεας ὀφθαλμούς του:

— Τύχη ἀγαθὴ, εἶπεν ἰδοὺ ἀληθῆς καὶ ἀνδρεία εὐγένεια. Ἐχει καλῶς... Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἡλὼγει ὑπόθεσιν, ὑπερασπιζομένην ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν!...

— Μὴ ἀσεδήσης... μὴ βλασφημήσης! εἶπεν ὁ Σχικὼ μετ' ἐπισημότητος, κατελθὼν τῆς κλίνης του καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν βασιλέα. Ναί, εἶναι εὐγενεῖς καρδίαι· πράξον ὡς βούλονται καὶ ὀρίσον ἡμέραν· τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον σου καὶ ὅχι νὰ ὑποδεικνύης τὸ καθήκον του πρὸς τὸν Παντοδύναμον.

— ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ὁ Ἑρρίκος.

— Μεγαλειότατε, σὰς ἱκετεύομεν, εἶπον οἱ τέσσαρες εὐπατρίδαι, ὑποκλιθέντες καὶ γονυπετήσαντες.

— Λοιπόν, ἔστω. Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ ὀφείλει ἡμῖν τὴν νίκην· πρὸς τοῦτοις ὅμως, θέλομεν προκαλέσει αὐτὴν διὰ χριστιανικῶν καὶ λελογισμένων μέσων. Ἀγαθοὶ φίλοι, ἐνθυμήθητε, ὅτι ὁ Ζαρνὰκ ἐξεπλήρωσεν ἀκριβῶς τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα πρὶν ἢ παλαίσῃ κατὰ τοῦ Λὰ Σικτενιεραί· οὗτος ἦτο ἐξοχος ξιφομάχος, πλὴν ἐπεδόθη εἰς ἐορτὰς καὶ συμπόσια καὶ ἐπεσκέφθη γυναῖκα, ἀποτρόπαιον ἀμάρτημα! Ἐν βραχυλογίᾳ, ἤμαρτε πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις ἴσως, βλέπων τὴν νεότητά, τὸ κάλλος καὶ τὴν ρώμην του, ἤθελε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Ζαρνὰκ ἐ-

κοψε τὴν κνήμην αὐτοῦ. Ἀκούσατέ μου, εἰσερχόμεθα εἰς ἡμέρας κατανύξεως. Ἐὰν ὑπῆρχε καιρὸς, ἤθελον ἀποστείλει εἰς τὴν Ρώμην τὰ ξίφη ὑμῶν, ὅπως εὐλογήσῃ αὐτὰ ὁ ἅγιος πατήρ... Ἐχομεν ὅμως τὴν θήκην τῶν λειψάνων τῆς Ἀγίας Γενοβέφας, ἥτις ἀξίζει τὰ καλλίτερα ἅγια λειψάνα. Ἀς νηστεύσωμεν ὁμοῦ, ἃς σκληραγωγῶμεν τὸ σῶμα ἡμῶν καὶ ἃς ἐορτάσωμεν τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς Μετουσιώσεως, τὴν δ' ἐπιούσαν...

— Ἀ! Μεγαλειότατε, εὐχαριστοῦμεν, εὐχαριστοῦμεν, ἀνεφώνησαν οἱ τέσσαρες νεανίαι... ὥστε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

Ὁρμησαν δ' εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐνηγκαλίσθη αὐτοὺς αὐθις καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ προσευχητήριόν του, χύνων ἄφθονα δάκρυα.

Τὸ ἔγγραφο τῶν συμφωνιῶν εἶναι ἔτοιμον, εἶπεν ὁ Κουέλος, μόνον δ' ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα λείπουν. Γράψον, Μωζιρόν, ἐπ' αὐτῆς τῆς τραπέζης... διὰ τῆς γραφίδος τοῦ βασιλέως· γράψον τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐορτῆς τῆς Μετουσιώσεως.

— Ἐγράψα, εἶπεν ὁ Μωζιρόν· ἀλλὰ τίς θέλει κομίσῃ τὸ ἔγγραφο;

— Ἐγὼ, ἐὰν ἀγαπάτε, εἶπεν ὁ Σχικὼ, πλησιάζας· πλὴν θέλω νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν, μικροὶ μου· ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶπε περὶ νηστειῶν, σκληραγωγίων καὶ θήκης ἁγίων λειψάνων... Ταῦτα εἶναι θαυμάσια ὡς εὐχαριστήρια μετὰ τὴν νίκην, ἀλλὰ, πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προτιμῶ τὴν καλὴν τροφήν, τὸν γενναῖον οἶνον καὶ τὸν ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτὸς ὕπνον. Παρακαθήμενός τις ἐπὶ τρεῖς ὥρας εἰς τὴν τράπεζαν, χωρὶς ὅμως νὰ μεθύσῃ, ἀποκτᾷ εὐλυγισίαν τῶν νεύρων καὶ τῆς χειρὸς. Μόνον ἐπιδοκιμαζῶ τὸν βασιλέα ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦ ἔρωτος, ὁ ὁποῖος ἐκθηλύνει.

— Εὐγε, Σχικὼ! ἀνέκραξαν ὁμοφώνως οἱ νεανίαι.

— Ὑγιαίνετε, μικροὶ μου λέοντες, ἀπεκρίθη ὁ Γασκόνος πορεύομαι πρὸς τὸ μέγαρον Βουσού.

Ἀπὸ πρὸς ὤρνησε τρία βήματα, ἐπέστρεψεν.

— Ἀληθινά, εἶπε, μὴ ἐγκαταλείψῃτε τὸν βασιλέα κατὰ τὴν ὥραν ἡμέραν τῆς Μετουσιώσεως· μὴ ὑπάγῃτε εἰς τὴν ἐξοχὴν· μέναιτε εἰς τὸ Λουδρόν συνησπισμένοι. Σύμφωνοι; ναί· τώρα ὑπάγω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐντολήν σας.

Ὁ Σχικὼ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν εἰς χεῖρας, ἤνοιξε τὸν διαδῆτην τῶν κνημῶν του καὶ ἀπῆλθεν.

Π'

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Μετουσιώσεως.

Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν, τὰ γεγονότα προπαρεσκευάζοντο, ὡς ἡ τρικυμία ἐτοιμάζεται κατὰ τὰς εὐδίας καὶ βαρείας ἡμέρας τοῦ θέρους.

Ὁ Μονσορώ, ἀναλαβὼν μετὰ πυρετὸν τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρων, κατεγίνετο νὰ κατασκοπεύῃ τὸν κλέπτην τῆς τιμῆς του· οὐδὲν ὅμως ἀνακαλύψας, ἐκρατύθη ἐν τῇ